

Каращук Андрій Миколайович

Студент філософського факультету (відділення Політологія)

Київський національний університет імені Тараса Шевченка (м. Київ, Україна)

<https://orcid.org/0009-0009-2061-2550>

e-mail: karasukandrei@gmail.com

Каращук Микола Григорович

Кандидат політичних наук, доцент кафедри політології

Київський національний університет імені Тараса Шевченка (м. Київ, Україна)

<https://orcid.org/0000-0002-5987-9086>

e-mail: niko_karaschuk@ukr.net

МЕДІА ТА ЛЕГІТИМНІСТЬ: РОЛЬ ЗМІ У ФОРМУВАННІ ДОВІРИ ДО ВЛАДИ

Резюме

Стаття присвячена аналізу ролі незалежних засобів масової комунікації (ЗМІ) формуванні довіри суспільства до владиних структур в Україні та їхньої функції у забезпеченні легітимності державної влади і політичної системи. Продемонстровано, що медіа виступають основним засобом комунікації між державою та громадянськістю, забезпечуючи населення необхідною інформацією для оцінки ефективності державної політики. З'ясовано, що в умовах демократичного суспільства рівень якості медіасередовища особливо впливає на здатність людей отримувати достовірну та верифіковану інформацію. Визначено, що незалежні ЗМІ виконують не лише інформаційну, але й контрольну функцію щодо діяльності державних інституцій, що сприяє підвищенню прозорості управління. Проаналізовано вплив медіа на формування як дифузної, так і специфічної підтримки влади, що дозволяє забезпечувати стійкість політичної системи в умовах соціальних та політичних викликів.

Особливу увагу приділено трансформації інформаційного простору після Революції Гідності та в період повномасштабної агресії Російської Федерації проти України. Показано, що цифрові платформи та соціальні мережі стали центральними джерелами оперативної інформації,

забезпечуючи громадянам прямий доступ до повідомлень про державні рішення та перебіг воєнних подій. Досліджено, що цифрове врядування та інституційні механізми регулювання інформаційної сфери сприяють зміцненню легітимності влади через полегшення доступу громадян до адміністративних послуг і підвищення прозорості бюрократичних процедур. Аргументовано, що оперативна та зрозуміла комунікація між владою та суспільством знижує ризики інформаційної паніки та підвищує рівень соціальної згуртованості.

Ключові слова: медіа; легітимність; громадянське суспільство; незалежні ЗМІ; демократія.

Вступ

У сучасному демократичному суспільстві ефективність та стабільність політичної системи значною мірою залежать від здатності державної влади підтримувати довіру громадян через відкриту та достовірну комунікацію. Одним із ключових чинників формування цієї довіри є медіа, які виступають посередником між владою та суспільством, забезпечуючи населення необхідною інформацією щодо діяльності державних інституцій. В умовах зростаючого впливу цифрових технологій саме незалежні медіа стають критичним механізмом транспарентності політичних процесів. Розвиток соціальних мереж, цифрових платформ та онлайн-медіа докорінно трансформували інформаційний простір і суттєво вплинули на механізми легітимації влади. У періоди кризових викликів, зокрема в часи війни, потреба в оперативній, перевіреній та зрозумілій інформації зростає, а отже, зростає і значення медіакомунікації.

Проблематика взаємозв'язку медіа та довіри до влади привертала увагу багатьох дослідників, серед яких: Ю. Габермас, який досліджував феномен публічної сфери; Н. Луман, який вивчав комунікацію і довіру в соціальних системах; П. Бурдьє, який аналізував взаємодію влади і символічних структур; М. Кастельс, який присвятив свої роботи мережевому суспільству та владі комунікації. Серед вітчизняних науковців зазначену проблему досліджували: А. Міщенко, В. Теремко, О. Терлюк, І. Терлюк, Л. Яковлева та ін.

Актуальність теми зумовлена тим, що в Україні, яка перебуває в стані тривалого цивілізаційного та геополітичного випробування, медіа стають не лише каналом повідомлення новин, а й чинником підтримки соціальної стійкості та політичної єдності. В умовах війни інформація набуває стратегічного значення, а її достовірність впливає на соціальну згуртованість, боєздатність суспільства та підтримку політики держави. Попри складність сучасного інформаційного середовища, саме незалежні медіа дозволяють громадянам відчувати безпосередній зв'язок із державними рішеннями, що підвищує рівень довіри до владних інституцій. Метою статті

є дослідження впливу незалежних мас-медіа на формування легітимності політичної влади в Україні та аналіз їхньої ролі в забезпеченні довіри державної системи у сучасних умовах.

Методи дослідження

У процесі підготовки статті було застосовано три основні *методи дослідження*: системний підхід, порівняльний аналіз та історичний метод. Системний підхід дав змогу комплексно розглянути взаємодію медіа та державної влади як єдину комунікаційну систему, дослідити вплив незалежних та цифрових медіа на формування дифузної та специфічної підтримки громадянами політичних інститутів. Порівняльний аналіз дозволив зіставити роль традиційних засобів масової інформації із сучасними цифровими платформами. Історичний метод було використано для аналізу трансформацій українського медіапростору в період після Революції Гідності та в умовах повномасштабної війни. Саме через історичну ретроспективу стало можливим оцінити, як медіа поступово перетворилися з інструмента передачі новин на ключовий фактор суспільної згуртованості, національної безпеки та комунікаційної стратегії держави.

Результати дослідження

Сьогодні засоби масової комунікації відіграють ключову роль у формуванні громадської думки та забезпеченні довіри до органів державної влади, зокрема й в Україні. Незалежні мас-медіа безпосередньо виконують функцію не лише інформування громадськістю, а й контролю за діяльністю інститутів влади, що впливає на рівень легітимності. Події часів Революції Гідності та повномасштабне вторгнення Російської Федерації підняли актуальність щодо питання довіри до влади. Суспільство дедалі частіше використовує цифрові медіа як базове джерело інформації, що створює кардинально нові виклики для підтримки довіри до політичних еліт. Ефективна діяльність незалежних ЗМІ сприяє зміцненню соціальної згуртованості та підвищенню рівня підтримки державних рішень у кризових ситуаціях. Виходячи з цього, дослідження взаємозв'язку медіа та легітимності державної влади є надзвичайно актуальним і має важливе практичне значення.

Легітимність державної влади є однією з ключових категорій політичної науки, адже саме вона визначає ступінь добровільного визнання громадянами правомірності рішень і дій інститутів управління. У класичних підходах, зокрема у Макса Вебера, легітимність інтерпретується як віра в законність порядку, що забезпечується державою, і відображається у довірі до інституцій, які цей порядок підтримують [1, с. 341]. Сучасні теоретики, серед яких особливе місце займає Сеймур Ліпсет, підкреслюють, що стабільність влади залежить не лише від її правової природи, а

й від сприйняття її компетентності та ефективності. Мислитель писав: «Легітимність передбачає здатність політичної системи породжувати та підтримувати переконання, що існуючі політичні інститути є найбільш доцільними для суспільства» [2, с. 86]. Таке сприйняття формується не безпосередньо, а через канали комунікації, у центрі яких перебувають медіа. Саме вони визначають обсяг, тональність і контекст інформації про діяльність інституцій, формуючи основу для суспільної оцінки влади. У теорії «агендування» мислителі Маккомбс і Шоу говорять: «У виборі та показі новин редактори, співробітники редакцій та мовники відіграють важливу роль у формуванні політичної реальності» [3, с. 176]. Це демонструє, що медіа не просто передають інформацію, а встановлюють пріоритети публічного обговорення, перетворюючи певні питання на критерії, за якими громадяни оцінюють легітимність влади.

У демократичному суспільстві якість медіасередовища визначає можливості людям отримувати правдиву інформацію, яка насамперед потрібна для формування обґрунтованої довіри до політичних інститутів. Медіа виконують функцію посередника, завдяки якому громадяни отримують доступ до інформації про державні рішення, результати реформ, діяльність посадових осіб та наслідки політичних процесів. Оскільки громадяни не можуть безпосередньо спостерігати роботу влади, саме медійна картина формує їх уявлення про компетентність і прозорість держави. У цьому контексті концепція Девіда Істона про дифузну та спеціальну підтримку набуває особливої актуальності. Девід Істон у своїй теорії політичної системи розрізняє дифузну та спеціальну підтримку, пояснюючи, що перша являє собою «глибоке, емоційне зацікавлення в політичній системі» [4, с. 201]. Дифузна підтримка формує «резерв доброї волі», який допомагає системі витримувати кризові моменти. Специфічна підтримка пов'язана з оцінкою конкретних політичних рішень влади. У сучасному інформаційному суспільстві медіа стають ключовим чинником формування обох типів підтримки. Через збалансоване та незалежне висвітлення подій ЗМІ сприяють виникненню довіри на основі реальних фактів. Якщо медіа створюють позитивний наратив про систему загалом, вони зміцнюють дифузну підтримку громадян. Коли висвітлюються конкретні досягнення влади, формується специфічна підтримка. Інтерпретація подій у медіа може як підсилювати, так і підривати довіру до політичних інститутів. У цьому сенсі дифузна підтримка виступає стабілізуючим резервом, що пом'якшує негативні оцінки конкретних рішень влади. Специфічна підтримка, своєю чергою, стимулює вимірювану оцінку ефективності політики. Взаємодія цих двох типів підтримки визначає загальний рівень легітимності політичної системи. Медіа, керуючи подачею інформації, фактично модулюють політичну культуру та ціннісні орієнтири громадян. Збалансоване висвітлення сприяє формуванню свідомого, критично мислячого суспільства, що

підсилює стійкість системи. Таким чином, через медіа формується довіра до політичної системи, яка базується на фактах, а не на чутках чи маніпуляціях. Дифузна та специфічна підтримка, підсилювана медіа, виступає основою стабільності та легітимності державної влади. Громадяни, отримуючи повну та достовірну інформацію, можуть оцінювати владу об'єктивно і формувати більш стійкі політичні орієнтири.

Український медіапростір пережив трансформації, які суттєво вплинули на механізми легітимації влади. Після Революції Гідності зросли очікування суспільства щодо прозорості й підзвітності влади, що спричинило підвищений попит на незалежні журналістські розслідування, аналітичні матеріали. Ці інструменти стали важливою частиною демократичного контролю, адже дозволяють громадянам оцінити рівень дотримання державою публічних зобов'язань. У період після початку повномасштабного вторгнення Росії значення медіа зросло ще більше, адже інформація стала елементом національної безпеки, а достовірність даних — передумовою суспільної стійкості. Саме незалежні засоби масової інформації (ЗМІ) виступили бар'єром проти дезінформації, забезпечуючи суспільство перевіреною інформацією про дії держави, воєнні рішення та гуманітарні процеси. Це сприяло збереженню дифузної підтримки політичної системи, адже громадяни бачили реальний зв'язок між рішеннями влади та їхніми наслідками. Водночас ефективна комунікація державних органів через медіа формувала спеціальну підтримку, зміцнюючи віру громадян у компетентність влади в умовах кризи.

Медіа в Україні стали не лише інструментом передачі інформації, а й механізмом формування довіри через участь громадян у публічному діалозі. Коли влада відкрито пояснює причини, логіку і наслідки своїх дій, це створює передумови для стійкої легітимності, заснованої на раціональному, а не емоційному сприйнятті. Проте надмірна критика або маніпулятивні практики можуть сприяти зворотному ефекту, підриваючи легітимність навіть у разі об'єктивної ефективності державної політики. Тому стан медіасфери стає фактором, безпосередньо який впливає на політичну стабільність. Якісні, незалежні та професійні медіа здатні забезпечити умови для формування інформованої громадської думки, яка є основою стійкої легітимності влади. Навпаки, деградація інформаційного середовища може призвести до зниження довіри, посилення поляризації та втрати здатності держави ефективно взаємодіяти з суспільством. У підсумку зв'язок між медіа та легітимністю державної влади в Україні є не просто функціональним, а системним, оскільки саме через медійну комунікацію формується відчуття прозорості, відповідальності та компетентності політичної системи, без яких неможливе повноцінне функціонування демократичної держави.

Після початку повномасштабного вторгнення РФ в Україну інформаційний простір зазнав глибоких трансформацій. Замість традиційних ЗМІ — телебачення та друк — дедалі більше значення набули цифрові платформи, месенджери та соціальні мережі. На думку А. Міщенко та В. Теремка значного зростання в поширенні суспільно важливих повідомлень отримали такі платформи, як Facebook, YouTube, Telegram, Tiktok, які не були цензуровані владою та поширювали інформацію від першоджерел про поточні події, особливо в зонах бойових дій [5, с. 301].

Саме через такі канали громадяни стали отримувати оперативну і прямісіньку інформацію про перебіг воєнних подій, про рішення влади, дії армії, гуманітарні питання — що раніше часто підлягало затримкам або незрозумілій фільтрації. У цих умовах медіа стали критичним інструментом формування довіри: не лише як джерело новин, але як канал, що підсилює зв'язок між державою та суспільством. Як стверджують автори: «засоби масової інформації залишаються основним інструментом посилення вертикальної взаємодії між владою та суспільством» [5, с. 301]. Слід зазначити, що під час активних фаз бойових дій в 2022 — 2023 роках саме незалежні онлайн-видання та Telegram-канали публікували інформацію про новини фронту, евакуацію, гуманітарну допомогу, рішення уряду, — це давало громадянам відчуття, що вони мають прямий доступ до важливої інформації без посередництва. Така ситуація підвищувала довіру до влади, особливо тоді, коли офіційна комунікація уряду була менш оперативною або менш зрозумілою.

А. Міщенко та В. Теремка наводять дані соціологічного моніторингу, згідно з яким підтримка інститутів влади з боку населення зросла приблизно на 25 % у порівнянні з довоєнним рівнем [5, с. 309]. Це свідчить про те, що в кризовий період медіа-комунікація стає серйозним чинником, який формує легітимність влади у суспільстві. Це має практичне відображення у випадках, коли медіа висвітлюють важливі рішення влади, наприклад — ухвалення законів про національну безпеку, мобілізацію, гуманітарну політику — і водночас пояснюють їхню логіку та необхідність. Такий підхід допомагає зменшити невизначеність і страх серед громадян, створює відчуття, що держава діє відкрито. У той же час зростання ролі цифрових ЗМІ супроводжується підвищеною відповідальністю медіа — від об'єктивності, перевірки фактів, до уникнення паніки або маніпуляцій. Адже інформаційна довіра може бути втрачена швидко, якщо медіа подають неперевірену або перебільшену інформацію.

В умовах України, де суспільство переживає війну, залежність від правдивої інформації особливо висока. Наприклад, під час повідомлень про евакуацію, загрозу ракетних обстрілів або гуманітарну кризу — люди

орієнтуються саме на медіа як на джерело безпеки, інформації про дії влади та шляхи захисту.

Також важливо, що цифрові медіа дають можливість охопити широку аудиторію — не лише місто, а й села, не лише молодь, а й людей старшого віку, якщо вони користуються соцмережами або месенджерами. Це робить комунікацію з владою більш інклюзивною. При цьому незалежні медіа забезпечують відносну автономність від офіційної цензури чи політичного тиску, що підвищує їхню достовірність у очах громадян. Таким чином, вони здатні будувати довіру навіть у складних умовах. Бажаний ефект — не лише тимчасова підтримка влади, але формування довгострокової легітимності державних інститутів. Саме на це вказують автори, аналізуючи динаміку підтримки влади.

Однак не можна ігнорувати ризики: якщо медіа втрачають незалежність, стають інструментами пропаганди або маніпуляцій — легітимність може підірватися. Тому критично важливо, щоб медіа дотримувалися професійних стандартів, журналістської етики, перевірки фактів.

На основі аналізу А. Міщенко і В. Теремка можна стверджувати, що у сучасному українському суспільстві незалежні цифрові медіа — не побічний фактор, а важливий елемент легітимації влади. Їх роль полягає не лише в інформуванні, а й у формуванні довіри, суспільної згуртованості та зворотного зв'язку між державою й громадянами. Це рішення корелює з практичними прикладами: активне висвітлення урядових рішень, оперативні новини про безпекову ситуацію, гуманітарну допомогу, мобілізацію — усе це через цифрові платформи. Однак ключовим залишається дотримання стандартів журналістики і незалежності.

Водночас ефективність незалежних медіа у формуванні довіри до влади багато в чому визначається не лише їхньою оперативністю та достовірністю, а й існуванням правових та інституційних механізмів, які гарантують їхнє вільне функціонування. Саме комплексний підхід до регулювання інформаційного простору та адаптація норм до сучасних інформаційних викликів створюють умови для незалежних цифрових платформ, які здатні виступати посередником між державою та громадянами.

Від так, у дослідженні О. Терлюка та І. Терлюка зазначається, що розвиток інформаційного суспільства потребує комплексного підходу до правового регулювання та адаптації чинних норм до нових умов — адже засоби масової комунікації охоплюють всі сфери життя, серед них — публічне управління [6, с. 258]. Саме такий правовий контекст створює передумови для вільного функціонування незалежних медіа та цифрових платформ, які можуть виступати посередником між владою і громадянами. У контексті України цей механізм діє вже сьогодні — як через механізми цифрового врядування, так і через незалежні медіа й ініціативи. Так,

упровадження електронного врядування (е-врядування) у державних послугах значно спростило доступ громадян до сервісів, зменшило «ручне» втручання і водночас підвищило прозорість процедур. Це, за оцінками експертів, сприяло зниженню корупційних ризиків і водночас підвищенню довіри громадян до державних інституцій.

До того ж, незалежні медіа та організації з верифікації інформації відіграють критичну роль у підтримці довіри до влади, особливо в умовах війни і інформаційної агресії. Наприклад, StopFake — одна з найвідоміших українських організацій з перевірки достовірності інформації — системно протидіє дезінформації, перевіряючи повідомлення, викриті у маніпуляціях або фейках. З огляду на те, що під час війни споживання інформації через інтернет-ЗМІ та соцмережі значно зросло, роль таких ініціатив є надзвичайно вагомою.

У контексті перешкод, пов'язаних із формуванням демократичної та відкритої інформаційної системи, слід підкреслити думку, яку доносить Каращук М. Г.: «Укріплення демократії, прав людини та верховенства права є імперативами безпеки будь-якої держави» [7, с. 178]. Таким чином, слід розуміти, що роль медіа виходить далеко за межі інформування — вона стає складовою національної безпеки, інституційної стійкості та легітимності політичної влади. Адже демократія, права людини та верховенство права можуть бути забезпечені лише за умови існування незалежного медіапростору, який гарантує публічний контроль, справжню підзвітність та відкритість держави перед суспільством.

Висновки

Незалежні ЗМІ відіграють ключову роль у формуванні довіри суспільства до органів державної влади, забезпечуючи прозору та достовірну комунікацію між владою та суспільством. Ця довіра є основним фактором легітимності влади, так як люди сприймають державу як таку, що діє відкрито, компетентно та відповідально. Цифрові платформи та ініціативи з перевірки достовірності інформації сприяють оперативному донесенню новин, протидії дезінформації та зменшенню інформаційної асиметрії, що є необхідною умовою для підтримання стійкої легітимності політичної системи. Ефективність ЗМІ як механізм легітимізації влади значною мірою залежить від їхньої незалежності та дотримання професійних стандартів журналістики. Через відкритість медіаполя створюється як дифузна підтримка політичної системи, так і специфічна підтримка конкретних рішень влади, що створює основу суспільного визнання правомірності державних дій.

І свою чергу *результати дослідження* демонструють, що значна частина українського медіапростору залишається контрольованою

або впливовою щодо державних та олігархічних структур. Прикладом є загальнонаціональний телемарафон, який у період війни став централізованим джерелом офіційної інформації. Такий формат може бути виправданим в умовах воєнного стану, коли пріоритетом є безпека та інформаційна єдність суспільства. Однак у мирний період подібна монополізація медіапростору стає загрозою для легітимності влади, адже зменшення незалежного інформаційного поля послаблює критичну публічну дискусію, обмежує медіаплюралізм і може сприйматися як ознака руху в напрямку авторитарних практик.

Підтримання легітимності у довгостроковому періоді неможливе без відновлення відкритої та конкурентної медіасфери після завершення війни. Багатоголосість медіа, присутність опозиційних думок, професійна журналістика та свобода слова є фундаментальними передумовами суспільного визнання правомірності влади в умовах демократії. Відсутність альтернативних позицій і критичного аналізу державних рішень, навпаки, може з часом підважувати довіру до інституцій та зменшувати рівень їх легітимності. Правові та інституційні механізми, включно з електронним врядуванням, створюють умови для функціонування як офіційних інформаційних каналів, так і незалежних медіа, що допомагає збалансувати інформаційний вплив держави та суспільства. Таким чином, взаємодія громадян і влади через медійне середовище повинна базуватися на засадах відкритості та плюралізму, оскільки саме вони забезпечують суспільне прийняття та легітимність політичної влади.

Результати дослідження дозволяють стверджувати, що незалежність медіа та інформаційне різноманіття є ключовими чинниками формування стабільної і довготривалої легітимності державної влади. Медіапростір майбутньої мирної України має забезпечувати не лише оперативне інформування, але і умови для критичного аналізу влади, що є неодмінним елементом демократичного розвитку та зрілої політичної культури.

Дослідження показують, що правові механізми регулювання інформаційного середовища, розвиток електронного врядування та адаптація законодавства до вимог інформаційного суспільства створюють підґрунтя для формування прозорої системи комунікації між державою та суспільством. Саме за таких умов медіа здатні зміцнювати легітимність влади, забезпечуючи суспільству доступ до достовірної інформації, сприяючи захисту демократичних норм та формуванню довіри, що є ключовими чинниками стабільності політичної системи.

Список посилань

1. Weber M. The Theory of Social and Economic Organization. New York: The Free Press, 1964. 382 p.
2. Lipset S. M. Some Social Requisites of Democracy: Economic Development and Political Legitimacy. 1959. URL: https://cooperative-individualism.org/lipset-seymour_some-social-requisites-of-democracy-1959-mar.pdf
3. McCombs M. E., Shaw D. L. The Agenda-Setting Function of Mass Media. 1972. URL: <https://fbaum.unc.edu/teaching/articles/POQ-1972-McCOMBS-176-87.pdf>
4. Easton D. The Political System: An Inquiry into the State of Political Science. 1953. URL: https://hmmcollege.ac.in/uploads/dept_teaching_plan/DAVID_EASTONS_POLITICAL_THEORY_The_Political_System__An_%28_PDFDrive_%29.pdf
5. Міщенко А., Теремко В. Вплив медіа на формування довіри громадян до влади в період війни. 2023. URL: <http://ukrinfospace.knukim.edu.ua/article/view/279723/274331>
6. Терлюк О., Терлюк І. Розвиток інформаційного суспільства: правові наслідки та виклики для публічного управління. 2025. URL: <https://science.lpnu.ua/sites/default/files/journal-paper/2025/mar/38493/45maket-terlyukoleksiiterlyukivan.pdf>
7. Карашук М. Г. Демократія, громадянське суспільство і безпека в умовах поширення ситуації ризику. Політологічний вісник: збірник наукових праць. 2022. Вип. 89. С. 175 — 187. DOI: <https://doi.org/10.17721/2415-881x.2022.89.175-187>.

References

1. Weber, M. (1964). The Theory of Social and Economic Organization. New York: The Free Press, 382 p.
2. Lipset, S. M. (1959). Some Social Requisites of Democracy: Economic Development and Political Legitimacy. URL: https://cooperative-individualism.org/lipset-seymour_some-social-requisites-of-democracy-1959-mar.pdf
3. McCombs, M. E. & Shaw, D. L. (1972). The Agenda-Setting Function of Mass Media. URL: <https://fbaum.unc.edu/teaching/articles/POQ-1972-McCOMBS-176-87.pdf>
4. Easton, D. (1953). The Political System: An Inquiry into the State of Political Science. URL: https://hmmcollege.ac.in/uploads/dept_teaching_plan/DAVID_EASTONS_POLITICAL_THEORY_The_Political_System__An_%28_PDFDrive_%29.pdf

5. Mishchenko, A. & Teremko, V. (2023). Influence of media on the formation of public trust in power during the war. URL: <http://ukrinfospace.knukim.edu.ua/article/view/279723/274331>.
6. Terliuk, O. & Terliuk, I. (2025). Development of the information society: legal consequences and challenges for public administration. URL: <https://science.lpnu.ua/sites/default/files/journal-paper/2025/mar/38493/45maket-terlyukoleksiiterlyukivan.pdf>.
7. Karaschuk, M. H. (2022). Democracy, civil society and security in the context of spreading risk situations. *Political Studies Bulletin*, 89, 175 – 187. DOI: <https://doi.org/10.17721/2415-881x.2022.89.175-187>

Andrii Karaschuk

Student of the Faculty of Philosophy (Department of Political Science)

Taras Shevchenko National University of Kyiv (Kyiv, Ukraine)

<https://orcid.org/0009-0009-2061-2550>

e-mail: karasukandrei@gmail.com

Mykola Karaschuk

Candidate (PhD) in Political Science, Associate Professor of Politology Department

Taras Shevchenko National University of Kyiv (Kyiv, Ukraine)

<https://orcid.org/0000-0002-5987-9086>

e-mail: niko_karaschuk@ukr.net

**MEDIA AND LEGITIMACY: THE ROLE OF THE MEDIA IN
BUILDING TRUST IN GOVERNMENT**

Abstract

The article is devoted to the analysis of the role of independent media in the formation of public trust in government structures in Ukraine and their function in ensuring the legitimacy of state power and the political system. It is demonstrated that the media are the main means of communication between the state and the public, providing the population with the necessary information to assess the effectiveness of state policy. It is found that in a democratic society, the level of quality of the media environment particularly affects the ability of people to receive reliable and verified information. It is determined that independent media perform not only an informational, but also a control function regarding the activities of state institutions, which contributes to increasing the transparency of management. The influence of the media on the formation of both diffuse and specific support for the government is analyzed, which allows ensuring the stability of the political system in the face of social and political challenges.

Particular attention is paid to the transformation of the information space after the Revolution of Dignity and during the period of full-scale aggression of the Russian Federation against Ukraine. It is shown that digital platforms and social networks have become central sources of operational information, providing citizens with direct access to messages about state decisions and the

course of military events. It is studied that digital governance and institutional mechanisms for regulating the information sphere contribute to strengthening the legitimacy of the authorities by facilitating citizens' access to administrative services and increasing the transparency of bureaucratic procedures. It is argued that prompt and clear communication between the authorities and society reduces the risks of information panic and increases the level of social cohesion.

Keywords: media; legitimacy; civil society; independent media; democracy.

Надійшла до редакції 07.10.2025

Прийнято до друку 22.11.2025

Оприлюднено 29.12.2025